

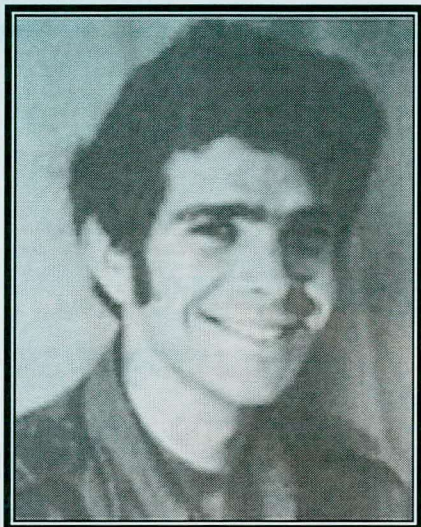

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון איתמר אורן (אורנשטיין) ז"ל

בן רבקה וישעיהו

נולד בחדרה

בתאריך כ"ג בתשרי תשי"ג, 12/10/1950

התגורר בתל אביב

התגייס בנובמבר 1970

שרת בחטיבת גולני

נפל בעת שירותו

בתאריך י"ג בתשרי תשל"ד, 9/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 02 שורה: 03 קבר: 02

בן 21 בנפלו

קורות חיים

איתמר, בן רבקה וישעיהו, נולד ביום כ"ג בתשרי תשי"ג (12.10.1952) בחדרה, כבן למשפחה ירושלמית ותיקה. איתמר היה דור שמיני בארץ, נכדו של הרב יצחק אביגדור אורנשטיין, רבה של הקהילה היהודית בירושלים העתיקה בימי מלחמת העצמאות. הוא למד בבית-הספר היסודי "ארלוזורוב" בחדרה, המשיך ולמד במוסד "נעורים" ואחרי-כן סיים את לימודיו בקיבוץ עין-החורש. איתמר היה עלם רב-גוני ופעיל בתחומים שונים. הוא היה חבר בתנועת השומר הצעיר, התעניין בנושאים טכניים ושלח ידו בכתיבה - בעיקר בכתיבת שירים. באחד משיריו כתב: "הדבר המושלם ביותר הוא האדם / הדבר המושלם ביותר באדם הוא נפשו / הדבר המושלם ביותר בנפשו הוא האהבה / הדבר המושלם ביותר באהבה הוא ההקרבה". איתמר היה בעל "ידי-זהב". הוא ידע לתקן כל מכשיר וכל כלי והשכיל להרכיב מקלטי רדיו, על-אף שלא למד אלקטרוניקה ומכניקה עדינה מימיו. מילדותו הצטיין באופיו החזק, וקו אופי זה ניכר בו היטב גם בבגרותו. עקשן גדול היה ובעל כוח-רצון, וכאשר החליט לבצע דבר לא שקט עד שהשלימו. הוא היה ידיד אמת, שמח וטוב לב ושופע לבביות. כיוון שלמד בקיבוץ להפעיל דחפורים כבדים, ירד לאזור תעלת סואץ לפני גיוסו, כדי לעסוק בעבודות-עפר

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ולהרוויח כסף, למען לא ייפול למעמסה על הוריו בימי שירותו בצבא. הוא עשה שם חודשים אחדים ועבד תחת אש כבדה בהפגזות וצליפות.

איתמר גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1970. הוא התנדב לשרת בקומנדו הימי ושם, לאחר הטירונות, השלים קורס צניחה וקורס מ"כים. כעבור שנה עבר לגדוד "ברק" בחטיבת "גולני", שם נתמנה לסמל מחלקה והצטיין בתפקידו זה. הוא עשה בימים הקשים ברצועת עזה והשתתף בפשיטות אל מעבר לגבול לבנון. סיפר מפקדו: "באחת הפשיטות נאלצתי להורות הוראה חד-משמעית, שאיש לא "יעבור" אותי... אך משהחלה ההסתערות היה איתמר הראשון שעבר אותי..." באחת מסדרות האימונים נפגע איתמר קשה בגבו ואחת מחוליותיו נסדקה. לאחר ששכב ימים רבים בבית-החולים, שוחרר מהצבא לפני זמנו. על שירותו הוענק לו "אות השירות המבצעי". כשפרצה מלחמת יום הכיפורים מיהר איתמר להגיע לגדודו, גדוד "ברק" ברמת הגולן. המ"פ החדש שלא הכירו סירב לקבלו, אך איתמר לא ויתר. כשהובא הדבר לידיעת המג"ד, הורה לצרפו ליחידה. ליד בוקעתא נערכו כוחותינו לקרב נגד כוח חי"ר של הסורים שהסתייע בכוחות שריון גדולים. בקרב זה, ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973), נהרג איתמר כשהוא עומד בזחל"ם והמקלע בידו. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל שבירושלים. השאיר אחריו אב, אם ושני אחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

מפקדו אמר עליו: "איתמר הצטיין בשתי תכונות - טוב לב מאין כמוהו ואמיץ לב מאין כמוהו. הוא ביצע תפקידו תחת אש בצורה הטובה ביותר. הוא היה אהוב על פקודיו ועל מפקדיו בפלוגה".

סמ"ר
איתמר
אורן
 (אורנשטיין)

בן ישעיהו ורבקה

נולד ב-12.10.1952

נפל ב-9.10.173

איתמר, דור שמיני בארץ, נולד בחדרה. משפחתו היא משפחה ירושלמית ותיקה. איתמר הוא נכדו של הרב יצחק אביגדור אורנשטיין, רבה של הקהילה היהודית בירושלים העתיקה בימי מלחמת העצמאות. הוא למד בבית-הספר היסודי „ארלוזורוב“ בחדרה, המשיך לימודיו במוסד נעורים וסיים את לימודיו בקיבוץ עין-החורש. היה חבר בתנועת „השומר הצעיר“. הירבה לכתוב, בעיקר שירים. „הדבר המושלם ביותר הוא האדם / הדבר המושלם ביותר באדם הוא נפשו / הדבר המושלם ביותר בנפשו הוא האהבה / הדבר המושלם ביותר באהבה הוא ההקרבה“.

היו לו „ידי זהב“. הוא ידע לתקן כל מכשיר וכל כלי, יהיה מסובך כאשר יהיה. איתמר ידע להרכיב מקלטי-רדיו, על אף שלא למד אלקטרוניקה ומכניקה עדינה מימיו. בילדותו ניכר בו אופיו החזק, וקו אופי זה איפיין אותו היטב גם בבגרותו. עקשן גדול היה ובעל כוח רצון עז, וכאשר החליט לבצע דבר-מה, ביצעו ויהי מה. היה ידיד-אמת לכל אדם, שמח וטוב-לב ושופע שחוק

ולבביות. כיוון שלמד בקיבוץ להפעיל דחפורים כבדים ירד לסיני והגיע אל גדות התעלה, שם ביצע עבודות-עפר תמורת שכר, ובלבד שלא יפול על שכם הוריו בימי שירותו הצבאי. הוא עשה שם כמה חודשים, תחת אש כבדה של הפגזות וצליפות, אך לא נרתע.

בנובמבר 1970 גוייס איתמר לצה"ל. הוא התנדב ליחידת הקומנדו הימי ושם, לאחר הטירונות, השתתף בקורס צניחה ובקורס מ"כים. כעבור שנה עבר לשרת בגדוד "ברק", בחטיבת "גולני". הוא נתמנה סמל מחלקה והצטיין בתפקידו זה. עבר מיבחנים רבים וקשים בעת שירותו ב"גולני", החל בעזה, בימים שבהם הושלכו רימונים השכם והערב, וכלה בפעולות מעבר לגבול, בלבנון. "באחת הפשיטות", סיפר מפקדו, "נאלצתי להורות חד-משמעית, שאיש לא יעבור אותי... אך משהחלה ההסתערות היה איתמר הראשון שעבר אותי". באחת מסדרות האימונים נפגע איתמר קשה בגבו ואחת מחוליותיו נסדקה. לאחר ששכב ימים רבים בבית-החולים שוחרר מהצבא בטרם-עת. על שירותו הוענק לו "אות השירות המיבצעי".

איתמר נפל ברמת-הגולן, בתל-זרדה שליד בוקעתה. מששמע על המתיחות הגוברת בגבול הצפון נחפו להגיע לגדודו, "ברק". המ"פ החדש, שלא הכירו קודם לכן, סירב לקבלו, אולם איתמר לא ויתר. כשהובא הדבר לפני המג"ד הורה לצרפו ליחידה. ליד בוקעתה נערכו כוחותינו להדוף את כוח החי"ר הסורי שהסתייע בכוחות שריון גדולים. בקרב זה נהרג איתמר בעומדו בזחל"ם שלו כשהמא"ג בידו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אב, אם ושני אחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמ"ר. אמר מפקדו: "איתמר הצטיין בשתי תכונות: טוב-לב מאין-כמוהו ואומץ-לב נדיר. הוא ביצע את תפקידו תחת אש בצורה הטובה ביותר. היה אהוד על פקודיו ומפקדיו בפלוגה".

את איתמר אורן פגשתי בפעם הראשונה בקן "השומר הצעיר". באתי לברר פרטים על מחנה שאליו עמדנו לצאת. איתמר אמר היה להתלוות אלינו כמדריך. הרושם הראשון שעורר בי היה, שאף פעם לא ראיתי בחור גבוה עם חיוך כל כך נחמד. יש להתחשב בעובדה שאנו, החניכות, היינו בגילים 12—13 ואיתמר, אז, כבן 16.

גבוה, נחמד, עליו ומרתק. כל אחד יכול להבין שהתאהבנו בו. בתקופות מסוימות היו כל הילדות מסוכסכות עד אימה, זו עם זו, מתוך תחרות על תשומת-ליבו של המדריך. איתמר הסתובב בחן כשהוא מפעיל את כל כשרונותיו כדי לא לפגוע באף אחת. כולנו נפגענו כנראה, מחוסר הצלחתנו לכבוש את ליבו, אבל היה זה בלתי-אפשרי לכעוס עליו. אינני חושבת שאיתמר היה מדריך אידיאלי בתנועת נוער חלוצית כמו "השומר הצעיר"; קצת יותר מדי שובב ופחות מדי אידיאליסט, אבל הוא היה תמיד הרוח החיה בקן — בריקודים, בטיולים. היתה לו תכונה מופלאה לעורר חיוך ואהבה.

נפגשתי איתו פעמים מספר כשהייתי מבוגרת יותר; היה כבר חייל, והתעניינו זה בזו כנער ונערה וגם כתבנו זה לזו, מספר מכתבים, אבל לא

ג ע ג ו ע י ם

מעולם לא ידעתי,
עד כמה את המרחבים אהבתי,
את הסדום, הפרדסים, וחורשות הדקלים,
את חיות הב, ואת הדות שחרשתי,
קשה היה לחרוש, לדסקס, ועוד...
אך מכל רגע נהנתי מאד,
ועתה! אני בעיר זרה.
בכל פינה מכוונה, בכל סבוב מהומה,
בית הרושט מפה, ובית חרושת משם,
אבוי לעטן, העטן העקשן,
היוצא מכל מקום, להתניף ברוב און,
והרעס! סימפוזיה של קולות, ובליילה!
אל דאבה, גם בלילה, הוא לך לא יניח, |
בחיים, בחיים, ורחובות צרים
איפוא יש עצים? פרחים? שדות ומרחבים פתוחים??
ואיפה את אהובתי? כן, אני יודע! את נמצאת שם...
בין הסדום, העצים, וחורשת הדקלים,
כל רגע אני מצפה, מתי יבוא יום הששי?
וכשאבוא, את לי חחכי,
כן... בין שדות וכרמים,
ועד אז אחכה לך,
לבדי בעיר גדולה.

הל אביב

18.6.70

שלך כחמיד

לאילנה

א ו ת ך

רק חודש שלא ראיתך,

ונדמה כמו שנה -

כל כמה שרציתי,

לעולם לא אשכח,

האמנם דרכינו נפרדה?

זוכר אני את שנינו,

הולכים יד ביד,

ובמעלה המעלית שעולה,

מתנשקים בנשיקה חפוזת,

האמנם דרכינו נפרדה?

ומה את עושה נערה?

מסחובבת בבגדי האופנה?

איך השורטס, הולם את הגזרה?

לבטח נשארת יפה,

נחת לי רק קצת מליבך,

וגם זה במועט,

נחתי לך את כל ליבי,

ויותר מכך,

כך משהו אוכל את ליבי,

אך גם עם אביד לך -

לעולם ישאר בקרבי,

ההפסד כולו שלי -

שלום לך נערה!!!

איתמר

נוצר בינינו קשר של ממש. יתכן שהסיבה לכך היתה שכבר נקבעו בינינו יחסים של מדריך וחניכה. איני זוכרת את הפעם האחרונה שראיתי את איתמר ואינני יודעת הרבה על חייו בצבא. אבל לא אשכח איך צחקה אמי כשהסמקתי עד לאוזני וקפאתי במקומי כשראיתי את איתמר עובר ברחוב, לידי, ואומר לי "שלום" (הייתי אז כבת 13).

הזכרונות שלי ושל ידידותי מאיתמר הם זכרונות על מסעות של תנועה בהם התגברנו על הקושי והפחד, כדי "לעשות רושם" על המדריך בעל הצחוק הנחמד. כשישבנו מסביב למדורות וכשרקדנו "הורה" בקו, בלטה תמיד דמותו הכובשת.

הגר (חניכתו בתנועת הנוער)

עזה

דרומה ירדנו, לעיר בין השדות
עת ליל נכנסנו אל בין החולות,
שקענו עד ברך ורעדנו מקור
אז ידענו שבאנו לעיר הפרעות.

האצבע על ההדק והסיור עוצר
על מה את חולמת, נערה?
שבעה-עשר חורפים לך
ואת בשיא הפריחה.

מאירשם לפתע נזרק רימון
לתפוס מחסה, להסתתר מהמרעום.
התפוצצות אדירה נשמעת למרחוק
קדימה הסתער, כמה שיותר עמוק.

השמש עולה, בוקר חדש ממלא עולם
ואלפי אנשים מסתובבים בסימטאות
באותן הסימטאות שאמש נשפך דם
והסיור יוצא מחדש, בעיר הפרעות.

רחובות צרים עד-בלי-סוף,
ובליל שכזה שום נפש לא תסוב,
רק צעדינו נשמעים בין אותן הסימטאות
דממה שכזאת - כמו בבית-קברות.

הסיור ממשיך ואנו דרוכים,
מאין יבוא הרימון? לעולם לא נדע
האין סוף לבתים ולרחובות הצרים?
הלב נאנח ואנו נדרכים.

ואנו מסתערים, כאריות רעבים
אש-תופת, מסביב צעקות
ולפתע דממה, רק לחישת הלהבות
ואנו חוזרים מאיזור הפרעות.

איתמר אורן (אורנשטיין) ז"ל
(היה סמל בגדוד "ברק". נפל במלחמת יום-הכיפורים
בתל-יורדה ליד בוקעתה).

2
אני מודה לך מרוב רגשותי, ולא
אכחש את דבריך ואת אהבתך
ואת דבריך כפי האמת, ואני מודה
לך על כל מה שאתה עושה. במיוחד
ענין זה... שאתה עושה, שאתה עושה
וקושר את כל זה לדבריך, המורה
קצת על המורה וקצת על המורה
אשר, מרוב שאתה עושה ואת המורה
אני מודה לך על כל דבריך ואת
את כל המורה על המורה ואת
לך, מרוב שאתה עושה ואת
אשר המורה, שאתה עושה
וקושר את זה לך, מרוב
אשר המורה, שאתה עושה
קושר את זה לך, מרוב
שאתה עושה (אשר)
את זה, מרוב

מאד לך אהבה

אשר מרוב

אשר מרוב

5/8/74

1

לשמואל אהרן-אלה שלם נח!

הצפצצת לשון כי אימתי נפל, ואני לשמואל
בצד כל המשפחה.

אלה אימתי פלשתי פה את קומתי הייתה
בתיבה לפני כלם, שנינו נסענו ליל אהבה,
ושבת ארבעה כלם הצאן הנסיעה והנחלה וכן
קיימנו דמיון דמיון אתם לשי קלן, זניתי לו
שלמה וכן נסיעים בעטן, דכיון שהדמיון
שלם לו נעז בעטן אשי איני חושבת לזמן
להבין דמיון דמיון המדובר אולם אפי' בקלוק
שלמי את זה שהיה לי דמיון,
היינו גאון חזק וקבל חזרה את הדמיון
אזכר, כפי שיהיה לי דמיון דמיון, אימתי היה
אנכי נכח, אושילת בלתי האוה, אדם יקר,
גאון אנשי הצדק הייתי גבולת ארבעה דמיון
כלשמי שלם לו אתם אימתי אכלי.

דמיון

אימתי אכל.

ע ז ה

דרומה ירדנו, לעיר בין שדות
עת ליל נכנסנו אל בין החולות,
שקענו עד ברך ורעדנו מקור
אז ידענו שבאנו לעיר הפרעות.

האצבע על ההדק והסיור עוצר
על מה את חולמת, נערה?
שבעה-עשר חורפים לך
ואת בשיא הפריחה.

מאי-שם לפתע, נזרק רימון
לתפוס מחסה, להסתתר מהמרעום.
התפוצצות אדירה נשמעת למרחוק
קדימה הסתער, כמה שיותר עמוק.

השמש עולה, בוקר חדש ממלא עולם
ואלפי אנשים מסתובבים בסימטאות
באותן הסימטאות שאמש נשפך דם
והסיור יוצא מחדש, בעיר הפרעות.

רחובות צרים עד-בלי-סוף,
ובליל שכזה שום נפש לא תסוב,
רק צעדינו נשמעים בין אותן הסימטאות
דממה שכזאת — כמו בבית-קברות.

הסיור ממשיך ואנו דרוכים,
מאין יבוא הרימון? לעולם לא נדע
האין סוף לבתים ולרחובות הצרים?
הלב נאנח ואנו נדרכים.

ואנו מסתערים, כאריות רעבים
אש-תופת, מסביב צעקות
ולפתע דממה, רק לחישת הלהבות
ואנו חוזרים מאיזור הפרעות.

איתמר אורן (אורנשטיין)